

РЕШЕНИЕ

№ 766

гр. София, 13.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 16.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **4468** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.5, чрез управителя К. Л. К. срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) №[ЕГН] от 15.01.2013г., издаден от А. К. К. на длъжност “главен инспектор по приходите” в ТД на НАП [населено място] в частта, потвърдена с решение №651/08.04.2013г. на директора на дирекция „ОДОП” [населено място] относно начислен данък по ЗДДС за данъчни периоди април, май, август, септември, октомври и ноември 2008г. януари, март, май и юни 2010г. общо в размер на 272 075.04лв. Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорения РА като постановен при неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че е извършил реални вътреобщностни доставки (ВОД) към четири румънски дружества „Е. N.“ S.L.R., „Q. C.“ S.L.R., „Т.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R., които доставки подлежат на облагане с нулева ставка съгласно чл.53, ал.1 ЗДДС. Поддържа, че притежава и е представил в хода на ревизионното производство необходимите документи по чл.45 ППЗДДС – фактури, международни товарителници (С.) за транспортиране на стоките с отбелязване на изпращач, превозвач, получател, дата и място на получаване на стоките, които отговаряли на изискванията на Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки (Конвенция С.). Жалбоподателят посочва, че превозвачите [фирма] и [фирма] са представили в хода на ревизионното производство документи за изпълнени реални транспортни услуги. Поддържа, че

ненамирането на румънските дружества на декларираните от тях адреси и обявяването им от румънската данъчна администрация за „липсващи търговци“ не следва да влияе на факта, че реално са осъществени ВОД. Поддържа, че са налице всички законови предпоставки да се приеме наличието на осъществени ВОД към румънските дружества, облагаеми с нулева ставка по ЗДДС. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорените части, като му присъди на правените в производството разноски.

Ответникът директор на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1104253/06.04.2011г. (стр.101 от делото), издадена от Е. А. В. – началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ на ТД на НАП [населено място] е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите А. К. К. и С. Л. Т. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за периоди 01.01.2008 г. – 30.06.2010 г. в срок от три месеца от връчване на ЗВР на 14.04.2011г., т.е. в срок до 14.07.2011г. Със ЗВР №1100496/24.06.2011г. ревизионното производство е спряно на основание чл.34, ал.1, т.2 ДОПК, считано от 24.06.2011г. и възобновено със ЗВР №1207865-В/25.10.2012г., считано от 25.10.2012г. ЗВР са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на ревизираното лице. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] № РД-01-6/04.01.2010 г. (стр.32-34 от делото), с която по раздел I, т.9 на Е. А. В. е възложено издаването на ЗВР. Ето защо съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен орган по приходите.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад №1207865-В от 28.11.2012г. (стр.71 и сл. от делото) от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Направени са констатации в РД, че за ревизирания период дружеството извършва основно търговия на едро и дребно на стоки от парфюмерията, като декларира ВОД на стоки по реда на чл.7 ЗДДС, подлежащи на облагане с нулева ставка. Посочено е в РД, че основни клиенти на дружеството са контрагенти с невалидни ДДС номера, някои от които са обявени от румънската администрация за „липсващи търговци“: „Е. N.“ S.L.R., „Q. C.“ S.L.R., „T.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R. В хода на ревизията е открита административна процедура за обмен на информация между компетентните органи на Б. и Румъния в съответствие с Регламент (ЕО) 1798/2003, по която е получен отговор от румънската данъчна администрация вх.№20-00-4672/28.07.2011г., че румънският търговец „Е. I.G.S.R.L.“ е „липсващ търговец“, не извършва дейност на декларирания адрес, собственикът не фирмата не може да бъде открит, фирмата не подава данъчни декларации оп м.септември 2008г., фирмата е декларирала вътреобщностни придобивания (В.) от жалбоподателя

на стойност 257711.00 евро, но не може да се потвърди реалността на сделките. Изложени са мотиви в РД, че информацията от румънската администрация относно факта, че не може да се докаже реалността на сделките, следва да се третира с приоритет, поради което представените от жалбоподателя доказателства не могат да се приемат като годни документи съобразно чл.45, т.2, б.“а“ ППЗДДС поради липса на реквизити – непосочване на точен адрес на разтоварване на стоката, дата и час на разтоварване и непопълване на клетка № 24 „Стоките получени“, както и поради липса на данни, че представените международни товарителници (С.) са подписани от лица, разполагащи с представителна власт по отношение на получателите на стоките. Прието е, че е налице разплащане по доставките. Направени са изводи в РД, че не са изпълнени изискванията на чл.7, ал.1 ЗДДС, поради което доставката следва да се третира като такава с място на изпълнение на територията на страната и като облагаема със ставка от 20% съгласно чл.12, ал.1 ЗДДС. Същите констатации и правни изводи са изложени по отношение на другите получатели:

По отношение на „Q. C.“ S.L.R. е посочено, че при извършена справка в V. системата жалбоподателят декларира ВОД на стоки за периода 01.08.2008г. – 30.11.2008г. на стойност 270152.00 евро. По повод открита процедура за обмен на информация е постъпил отговор вх.№24-20-764/11 от 16.10.2012г., съгласно който румънският търговец не е подавал V. декларации за периода м.08.-м.11.2008г. за V. от [фирма] и не е извършвал дейност на декларирания адрес.

По отношение на „Т.“ S.L.R. е посочено, че при извършена справка в V. системата жалбоподателят декларира ВОД на стоки за периода 01.01.2010г. – 31.03.2010г. на стойност 160 095 евро. По повод открита процедура за обмен на информация са получени формуляри със спонтанна информация, отнасящи се за сделки на „Т.“ S.L.R. с всички доставчици в Б., тъй като същият действал като „липсващ търговец“, осчетоводените и декларираните В. и ВОД били фиктивни и в рамките на верижна измама, започваща и приключваща в Б.. Едноличен собственик на румънското дружество била българска гражданка Л. К., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], която декларирала, че осъществява дейността сама. При проверката било установено, че „Т.“ S.L.R. е извършило придобивания от различни български дружества, след което стоките са доставяни до купувачи в Б.. „Т.“ S.L.R. не доказвал, къде е складирали стоките от датата на „придобиването им“ до датата на „доставянето им“. Направен е извод в РД, че жалбоподателят разполага с документи по чл.45 ППЗДДС, които само привидно доказвали изпълнение на законовите изисквания, но приоритет следвало да се даде на спонтанната информация на румънската администрация.

По отношение на „S. A. M.“ S.L.R. е посочено, че при извършена справка в V. системата жалбоподателят декларира ВОД на стоки за периода 01.05.2010г. – 30.06.2010г. на стойност 202684.00 евро. По повод открита процедура за обмен на информация е постъпил отговор, че съгласно базата данни на румънската администрация получателят е част от верижна измама, не е извършвал никаква дейност с други фирми в Румъния, собственик на дружеството е български гражданин И. С. И., [дата на раждане] в [населено място].

Р. доклад е връчен на ревизираното лице съобразно чл.117, ал.4 ДОПК на 18.12.2012г. В административната преписка липсват данни за подадено възражение по чл.117, ал.5 ДОПК.

Със заповед № К-1207865-В/30.11.2012г., издадена на основание чл.119, ал.2 ДОПК А. К. К. е определен за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, който заемайки длъжност "главен инспектор по приходите" има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК вр. чл.7, ал.1, т.4 ЗНАП.

В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден оспореният ревизионен акт №[ЕГН]/15.01.13г., с който са установени задълженията на жалбоподателя съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В ревизионния акт изцяло са възприети горепосочените изводи от РД за наличие на основание по чл.12, ал.1, вр. чл.86, ал.1 и ал.2 ЗДДС за доначисляване на ДДС по ВОД към румънските дружества „Е. Н.“ S.L.R., „Q. С.“ S.L.R., „Т.“ S.L.R. и „S. А. М.“ S.L.R. Установени са задължения в размер на 272 075.01 лв. ДДС за внасяне и лихва за забава в размер на 101 144.58 лв.

РА е обжалван с жалба по административен ред вх.№53-06-967 от 29.01.2013г. В срока за произнасяне по чл.155, ал.1 ДОПК (06.04.2013г. събота, неработен ден) е постановено решение № 651/08.04.2013г., с което РА е потвърден в оспорената част. Горестоящият орган е възприел изцяло мотивите на ревизиращите органи за наличие на основание за доначисляване на ДДС в размер на 272 075.04 лв. Изложени са допълнителни мотиви, че не е попълнена клетка 20 на международната товарителница (С.), съдържаща данни за превозна цена, допълнителни разходи, митнически сборове и други разноси, поради което не може да се докаже по категоричен начин преминаването на Д. мост на 19.04.2008г. и на 16.05.2008г., поради което не са налице доказателства за преминаването на границата между Б. и Румъния с оглед възможността за фактическо пренасяне и предаване на процесните стоки. Възприети са доводите на ревизиращите органи, че транспортните документи не съдържат необходимите данни и не представляват доказателство за преминаване на границата от Б. към Румъния, както и, че от документите не може да се установи самоличността на лицето, подписало товарителницата от името на получателя и връзката му с румънското дружество – получател, поради което не може да се установи прехвърляне на право на собственост върху конкретни стоки в полза на конкретен получател. По отношение на получателите „Т.“ S.L.R. и „S. А. М.“ S.L.R. са възприети доводите на ревизиращите органи, че съобразно спонтанната информация от румънската администрация същите са „липсващи търговци“, които декларират В. и ВОД в рамките на верижна измама, започваща и приключваща в Б.. Едноличните собственици на същите дружества са български граждани. Дружествата нямат наети складови помещения и персонал, декларират придобивания от различни български дружества, в т.ч. [фирма] и продажба на стоките на купувачи в Б..

Решението е съобщено на представител на жалбоподателя на 10.04.2013г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство вх. 53-00-450 от 22.04.2013г. е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява

дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, а решението на горестоящия орган - от решаващия орган по чл.152, ал.2 ДОПК, при спазване на формата по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото за допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които биха затруднили правото на защита на жалбоподателя, или ако не бяха допуснати - органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен и касае изпълнението на предпоставките по чл.7, ал.1 ЗДДС за признаване на осъществени от жалбоподателя ВОД към румънските дружества „E. N.“ S.L.R., „Q. C.“ S.L.R., „T.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R.

Безспорно доказателствената тежест за установяване реалността на доставките се носи от ревизирия субект, който е декларирал облагаеми с нулева ставка ВОД съгласно чл.53, ал.1 вр. чл.7, ал.1 ЗДДС. Този извод произтича от основния принцип за разпределение на доказателствената тежест, според който всяка страна следва да докаже фактите, от чието настъпване черпи изгодни за себе си правни последици. Легалното определение на ВОД е дадено в чл.7, ал.1 ЗДДС, като документите, удостоверяващи извършването на ВОД съгласно чл.53, ал.2 ЗДДС са посочени в чл.45 ППЗДДС: 1. документ за доставка (най-често фактура) и 2. документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка: транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика съгласно чл.45, ал.2, б. «б» ППЗДДС.

За установяване на спорните по делото обстоятелства е допусната съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), изготвена на 25.11.2013г. от вещото лице К. Г. Г.. Установява се от експертизата, че жалбоподателят е осчетоводил всички издадени от него спорни фактури към румънските дружества, като счетоводните записвания по продажбите и изписването на стоките са извършени при спазване на изискванията на Закона за счетоводството и Н. 2 «Отчитане на стоково-материални запаси». Към всяка фактура е създадено аналитично отчитане с данни за началното количество стоки в натурално изражение, начална стойност на стоките, приход и разход в количество и стойност. Плащанията по всички данъчни фактури са извършени безкасово – с банкови преводи в лева или евро. За процесния период жалбоподателят е ползвал транспортни услуги за международен превоз от [фирма] и [фирма], за което е извършил разходи за транспортни услуги в размер на 6886.49 лв. Доставчиците на транспортните услуги са отразили издадените фактури в счетоводствата си. Вещото лице е установило, че в периода 08.08.2007г. – 04.03.2010г. товарен микробус «Ф. Дукато» с рег. [рег.номер на МПС] е бил собственост на [фирма], а след това на [фирма]. В инвентарната книга на [фирма] са заведени 23 броя МПС, в това число: 6 броя седлови влекачи, от които се формират 6 броя товарни композиции и 4 броя товарни автомобили. Вещото лице е направило констатации, че [фирма] е разполагало с необходимата материална база и персонал за извършване на транспортна дейност. Доставчикът [фирма] е имал през 2008г. собствен товарен микробус, но не е имал работник, назначен на

длъжност «шофьор». Пътните листа от [фирма] са издавани на името на лице, което е заемало длъжност «охранител», но е имало правоспособност за водач. На експерта не са предоставени данни за направени от доставчиците на транспортните услуги разходи за транспортни и пътни такси за преминаване на границата с Румъния.

За осъществения от [фирма] и [фирма] превоз в ревизионното производство са представени международни товарителници (С.), които са оспорени от ответника по реда на чл.193 и сл. ГПК в хода на съдебното производство. В откритото производство по оспорване като свидетел е разпитан управителят на [фирма] В. С. Х.. Същият установява, че в конкретния случай С. са изготвени от превозвача, след което подпечатаното от получателя С. е представено на жалбоподателя. Като управител на фирмата изисквал попълването на пътни листа, за да може да контролира изминатите километри и по този начин – разхода на гориво. Целта на пътния лист била да се контролират изминатите километри/разхода на гориво, а не местата, през които се преминава. Свидетелят посочва, че претоварването на стоката от камион в бус не се отбелязва в С.. Поддържа, че за извършения на 11.03.2010г. и на 04.06.2010г. превоз е направено претоварване поради изменение на графика на камиона, а в другия случай – поради намаляване теглото на пратката. Същият свидетел установява, че клетка 20 на С. – допълнителни разходи не се попълва, защото превозната цена се договаря предварително и няма начин, по който да накара товародателя да заплати допълнителни такси и разноски. Относно разминаването на датите между пътен лист и С. свидетелят Х. пояснява, че групажните пратки се събират от понеделник до петък в склад, а С. отразява датата на изготвяне на документа, а не датата на товарене на стоката. Относно попълването на клетка 24 на С. свидетелят Х. пояснява, че няма практика да се изискват документи за самоличност на фактическия получател на стоката, още повече, че често това е склададжия, а не управителят на фирмата – получател на стоката.

Другият свидетел на жалбоподателя Г. Н. Н. установява, че лично е извършил транспорт на стока на [фирма] от Б. до Румъния като „шофьор“ в [фирма]. Свидетелят Н. установява причината за разминаване на данните по превоза, документиран с С. на стр.223 от делото. Стоката по същото С., макар, че била предназначена за [населено място], била разтоварена в [населено място]. Относно начина на попълване на пътните листа свидетелят уточнява, че същите се попълват по тахо-шайбите на камиона, след приключване на курса. В пътните листа се отбелязват изминатите километри за отчитане пред управителя. Ако на ден товарел и разтоварвал на 4-5-6 места, в пътния лист нямало толкова място за отбелязване на всички места, поради което пропускал някои. Обяснява разминаването между пътен лист и С. на стр.227 от делото с необходимостта от извършване на бърз превоз, за който тахо-шайбата била унищожена. При попълване на С. винаги изисквал печат на фирмата – получател на стоката. При предаване на стоката лицето-получател полагало подпис, печат и дата. Лично св.П. доставил стоката по спорните четири броя С. и върнал „чисти“ товарителните на управителя на фирмата.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като логични, безпротиворечиви и съответстваща на писмените доказателства по делото. Още в хода на ревизионното производство управителят на [фирма] е дал писмени обяснения вх.№К.-2551/17.05.2011г. (стр.200-201 от делото), в идентичен смисъл относно местата на товарене и разтоварване на стоката, фактическия получател на стоката г-н Й. за „Т.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R., необходимостта от претоварване на стоката от камион на бус по фактура №2580/23.03.2010г. и получаването на по-малко от заявената стока през м.юни 2010г. Претоварването на стоката през м.март 2010г. от камион на бус се установява и от писмените обяснения от 30.07.2010г. на Г. Н. Н. (стр.210 от делото). В същата декларация шофьорът потвърждава начина на фактическо предаване на стоката – «същият господин подпечата и подписа С.-то».

По повод извършена на превозвача [фирма] насрещна проверка, обективирана в ПИНП №2245-1104253/18.05.2011г. (стр.195 и сл. от делото) са представени заявки за автомобилен транспорт, шофьорски книжки на водачите и талони на автомобилите, заповеди за командировка, пътни листа и международни товарителници С., съдържащи подпис на изпращач, превозвач и получател. Разпоредбите на чл.5 и чл.6 от Конвенцията за международния автомобилен превоз на стоки (С.) не съдържат изискване товарителницата да бъде подписана от получател, а само да съдържа данни за името и адреса на получателя. Процесните товарителните съдържат данни за име и адрес на получателя, като всички съдържат подпис и печат в графата за получател на стоката, без отбелязване на трите му имена. Обясненията на св.Х. и св.П. за начина на оформяне на товарителницата при разтоварване на стоката звучат житейски логично – шофьорът предава пратката на физическо лице, което се подписва и полага печат на фирмата – получател. Ако същото лице не отбележи забележки в товарителницата, значи превозът е осъществен коректно. Ето защо съдът приема, че не намират опора в законовите изисквания и в начина на фактическо предаване на стоката изискванията на ревизиращите органи за отбелязване на трите имена на лицето, получило стоката, с оглед установяване, дали същото има представителна власт по отношение на фирмата – получател. Подобно изискване няма в закона и на практика не се осъществява подобно формализиране. Още повече, че съдебната практика е постоянна, че съгласно чл. 9 от Конвенцията С. товарителницата, до доказване на противното (което в случая не е доказано от ответника), удостоверява условията на договора и получаването на стоката, а нередовността на товарителницата, на основание чл. 4 от същата конвенция, не засяга нито съществуването, нито действието на договора за превоз. Непопълването на отделни клетки, което в случая е ирелевантно при преценката на относимите към правния спор факти, не води до загуба на доказателствената сила на товарителницата. Съдът приема, че процесните товарителници имат съдържанието по чл.6, т.1 от Конвенцията С. и на основание чл.9 от същата Конвенция удостоверяват редовно осъществени превози на стоки. В подкрепа на тези изводи са всички други писмени доказателства, представени от превозвачите в хода на насрещните

проверки. В случая е налице пълна кореспонденция между заявките за превоз от жалбоподателя към [фирма], заповедите за командировка на шофьорите и попълнените от тях пътни листа и авансов отчет за валута (напр. стр.218 от делото) и допълнение към пътните листа относно направените разходи за гориво (напр. на стр.214). Наличието на незначителни разминавания не може да се отрази на редовността на документите, които макар като частни доказателства да нямат обвързваща доказателствена сила, установяват по напълно идентичен начин съществения елементи от договора за превоз. Още повече, че тези доказателства са представени още в хода на ревизията, т.е. доставчиците са разполага с тях и добросъвестно са ги предоставили на проверяващите. Разминаванията в част от документите се обясняват логично от разпитаните по делото свидетели и напълно съответстват на писмените им обяснения, дадени в хода на ревизията (стр.201, стр.231 и стр.242 от Приложение №2 по делото).

Установява се от представените от жалбоподателя в съдебно заседание на 05.12.2013г. доказателства относно търговската регистрация на румънските дружества, че същите имат регистриран адрес на мястото на разтоварване на стоките. Напр. данъчният адрес на „S. A. M.“ S.L.R. (стр.24, 26 от Приложение № 2 от делото) [населено място], [улица] мястото, където е доставена стоката от доставчика [фирма] (ПИНП на доставчика на стр.145 от делото). На същия адрес е данъчният адрес на получателя „E. N.“ S.L.R., в [населено място], [улица] (стр.30 от Приложение № 2). Този адрес е посочен на превозвача от фактическия получател на стоката И. Й. на 23.04.2010г. (стр.41 от Приложение № 2). Седалището на „Q. C.“ S.L.R. в [населено място], [улица] (стр.34 от Приложение № 2) съвпада с посочения адрес на разтоварване на стоката в писмено обяснение на управителя на [фирма] (стр.167 от делото). Седалището на „T.“ S.L.R. в [населено място], [улица] (стр.15 от Приложение № 2) съвпада с посочения адрес на разтоварване на стоката в писмено обяснение на управителя на [фирма] (стр.201 от делото).

По изложените съображения съдът приема, че при съвкупната преценка на всички представени в хода на съдебното производство доказателства (писмени, гласни доказателства и заключение на вещо лице) се установява по категоричен и несъмнен начин извършването на превоз на стоките по процесните фактури от жалбоподателя към румънските му контрагенти и фактическото получаване на стока на територията на Румъния. Ето защо направеното от ответника оспорване на международните товарителници (С.) е недоказано по смисъла на чл.194, ал.2 ГПК. Същите съставляват редовен от външна страна документ по смисъла на чл.45, т.2, т.“б“ ППЗДДС - транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка.

В хода на ревизионното производство приходната администрация е получила информация от данъчната администрация на Румъния, че доставчиците „T.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R. са „липсващи търговци“, които осчетоводяват и декларираят фиктивни В. и ВОД в рамките на данъчна измама, която започва и приключва в Б.. Получена е

информация, че същите не притежават складови помещения и нямат персонал, не извършват продажби на стоките към фирми в Румъния, а впоследствие стоките са доставени до купувачи в Б.. По отношение на „Е. N.“ S.L.R. е предоставена информация, че е „липсващ търговец“ и не извършва дейност на декларирания адрес. Същият е декларирал В. от [фирма] на стойност 943790 R. (около 257 711 евро). За доставчика „Q. C.“ S.L.R. е предоставена информация, че фирмата не извършва дейност на декларирания адрес. Правилно ревизиращите органи са преценили, че предоставената информация има обвързващата сила на официален документ. В оспорения РА органът е дал приоритет на тази информация, за да приеме, че жалбоподателят не разполага с документите по чл.45 ППЗДДС. Предоставената информация от румънската данъчна администрация е относима към по-късен момент от ревизирания, поради което съдът приема, че може да бъде само индиция за фиктивност на доставките. В хода на съдебното производство, от всички събрани доказателства – гласни, писмени и експертни, съдът намира, че се доказва по категоричен начин извършването на превоз на стоките по процесните фактури от територията на Република Б. към територията на Република Румъния и фактическото им предаване, за което жалбоподателят притежава документите по чл.45 ППЗДДС. Ето защо съдът не споделя мотивите на ревизиращите органи, че събраните многобройни доказателства могат да бъдат пренебрегнати за сметка на приоритета на информацията от румънската данъчна администрация. Данните, събрани при извършените проверки и разследване по чл. 5 от Регламента, следва да бъдат преценени наред с останалите доказателства по делото и във връзка с нормативно предвидените изисквания за доказване. В отговора на румънските власти, наред с коментираните по-горе данни е посочено, че получателите са декларирали осъществената доставка в подадени V.-декларация, като за тях е деклариран ДДС в Румъния. Фактът, че след като стоките били върнати веднага към Б. от румънските дружества „Т.“ S.L.R. и „S. A. M.“ S.L.R., не налага извод за форма на данъчна измама, в която именно ДЗЛ е участвало или провокирало, тъй като основният факт, който е от значение за доставките на стоки е тяхното получаване от контрагента (в този смисъл е решение № 409 от 11.01.2013 г. по адм. д. № 7418/2012 г., VIII отд. на ВАС).

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя документи, с които е разполагал относно търговската регистрация на румънските дружества, за да влезе в търговски отношения с тях. Тези доказателства са индиция, че жалбоподателят е положил дължимата грижа на добросъвестен търговец да се увери относно търговската репутация на контрагентите му. Принципът на правната сигурност изисква данъчнозадължените лица да знаят своите данъчни задължения, преди да сключат дадена сделка. Съдът приема, че в случая жалбоподателят е изпълнил полагащите му се задължения в областта на доказването. Не се установи, че същият е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била замесена в извършена от приобретателя измама, и че не е взел всички зависещи от него разумни мерки за избягване на собственото

си участие в тази измама. В съответствие на позицията на Съда на Европейските Общности (С.) в решението му по дело С-409/04 Т. и др., когато даден доставчик е действал добросъвестно и е представил изискваните доказателства, удостоверяващи правото на освобождаването на дадена вътреобщностна доставка от ДДС, Европейското законодателство и в частност Директива 2006/112 (заменила Директива 77/388) не допуска органите по приходите да задължат същия доставчик да плати ДДС за тези доставки, дори ако тези доказателства се окажат с невярно съдържание. По изложените съображения и като са достигнали до противен правен извод ревизиращите органи са постановили оспорения РА при неправилно приложение на материалния закон. На основание чл.160, ал.1 ДОПК РА следва да бъде отменен в оспорената част.

Независимо от изхода на спора съдът намира, че жалбоподателят следва да понесе разноските по делото на основание чл.166, ал.3 ДОПК с оглед представените в хода на съдебното производство нови доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство. Ето защо на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски съобразно чл.161, ал.1 ДОПК. **Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап.5, чрез управителя К. Л. К. **РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) №[ЕГН] от 15.01.2013г.**, издаден от А. К. К. на длъжност “главен инспектор по приходите” в ТД на НАП [населено място] в частта, потвърдена с решение №651/08.04.2013г. на директора на дирекция „ОДОП” [населено място] относно начислен данък по ЗДДС за данъчни периоди април, май, август, септември, октомври и ноември 2008г. и януари, март, май и юни 2010г. общо в размер на 272 075.04лв. ведно със съответните лихви за забава.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: